

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ

Сергієнко О.В.

аспірант,

*Національна академія державного управління
при Президентові України*

МІСТОБУДІВНА ДОКУМЕНТАЦІЯ ЯК ПРЕДМЕТ ГРОМАДЯНСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ МІСТОБУДУВАННЯ

Містобудівна діяльність розпочинається із питання з'ясування суспільних відносин щодо права використання землі для містобудівних потреб. Ці питання є вкрай важливими, адже відповідно до статті 13 Конституції України земля в межах території України є об'єктом права власності Українського народу, а цей об'єкт права власності зобов'язує свого власника, і не може бути використаний на шкоду людини і суспільству [1].

Базовим законом у сфері містобудування (Законом України «Про містобудування» [2]) безпосередньо визначається сфера містобудівної діяльності, принципи її організації та відповідні суб'єкти містобудівної діяльності, зокрема органи публічної влади, зокрема і визначення найбільшої групи предметів містобудівної діяльності, які безумовно підпадають під здійснення громадянського контролю в сфері містобудування – містобудівна документація, яка створюється органами публічної влади.

Верховна Рада України є безумовно першим із органів публічної влади, діяльність якої пов'язана із створенням містобудівної документації в частині законотворення, зокрема щодо формування Генеральної схеми планування території України, яка приймається як Закон України «Про Генеральну схему планування території України» [3]).

Кабінет Міністрів України є вищим виконавчим органом державної влади, який має ряд унікальних повноважень у галузі створення містобудівної документації, зокрема: формування щорічної доповіді про стан реалізації Генеральної схеми [4].

За результатом моніторингу Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства (надалі – Мінрегіон України), як центральний орган виконавчої влади з питань містобудування, готує пропозиції Раді міністрів АР Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям щодо врахування загальнодержавних інтересів під час планування територій відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

Містобудівна документація (Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» [5]) визначає цілу низку предметів громадянського

контролю в сфері містобудування: схеми планування окремих частин території України та схеми планування територій на регіональному рівні, які створюються відповідно до наказу Мінрегіону України [6], який безумовно теж є предметом громадянського контролю; містобудівні програми (міждержавні, державні, частини території держави, регіональні та місцеві) (ст.5 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»); генеральні плани населених пунктів та плани зонування територій населених пунктів, вимоги до змісту і складу яких визначено Мінрегіоном України (накази від 26.02.2013 № 73 [7] та від 15.12.2011 № 345 [8] відповідно); детальні плани території, «що визначає планувальну організацію та розвиток територій», розроблені відповідно до Порядку, затвердженого наказом Мінрегіона України від 12.03.2012 № 107 [9].

Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» визначає єдину систему зберігання та користування містобудівною документацією – містобудівний кадастр [10], який є сукупністю містобудівних кадастрів загальнодержавного, регіональних, районних та міських, об'єднаних єдиною системою методологічного забезпечення, яке здійснює Мінрегіон України (наказ Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 26.02.2013 № 73 [11]).

Усі роботи зі створення містобудівної документації фактично виконуються у передбаченому Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності» форматі: науково-дослідні роботи з питань містобудівної документації щодо комплексного розвитку території АР Крим, регіонів, міст Києва та Севастополя, районів та населених пунктів тощо.

Зважаючи на викладене вище можемо зробити наступні висновки:

1. Особливості містобудівної документації як предмету містобудування визначено законами України, постановами Кабінету Міністрів України, Наказами Мінрегіону України, а також рішеннями органів місцевого самоврядування, і в силу суспільного інтересу до них вони стають предметом громадянського контролю.

2. Містобудівну документацію в цілому можна також визначити і як предмет просторового планування, який передбачає впорядкування питання використання земель, і саме це і має значний суспільний інтерес.

3. Подальше вдосконалення системи громадянського контролю у сфері містобудівної документації пов'язане з забезпеченням його законодавчого врегулювання: прийняттям єдиного кодифікованого документу в галузі містобудування – Містобудівним кодексом України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141) (Із змінами, внесеними згідно із Законами № 2222-IV від 08.12.2004, ВВР, 2005, № 2, ст. 44 № 2952-VI від 01.02.2011, ВВР, 2011, № 10, ст. 68 № 586-VII від 19.09.2013, ВВР, 2014, № 11, ст. 142 № 742-VII від 21.02.2014, ВВР, 2014, № 11, ст. 143).

2. Закон України «Про містобудівну діяльність» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 52, ст. 683.

3. Закон України «Про Генеральну схему планування території України» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст. 204.
4. Постанова Кабінету Міністрів України «Про забезпечення реалізації Закону України «Про Генеральну схему планування території України» від 29.08.2002 № 1291 // Офіційний вісник України, 2002, № 36, ст. 1695.
5. Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст. 343.
6. Наказ Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України «Про затвердження порядку розроблення містобудівної документації» від 16.11.2011 № 290 // Офіційний вісник України, 2011, № 100, ст. 3681.
7. Державні будівельні норми України. Склад та зміст генерального плану населеного пункту. ДБН Б.1.1-15:2012. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2012. – 21 с.
8. ДСТУ-Н Б Б.1.1-12:2011. Настанова про склад та зміст плану зонування території (зонінгу). – К: ДП Укрархбудінформ. – 2011. – 31 с.
9. Державні будівельні норми України. Склад та зміст детального плану території. ДБН Б.1.1-14:2012. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2012. – 22 с.
10. Постанова Кабінету Міністрів України «Про містобудівний кадастр» // Офіційний вісник України, 2011, №41, стор.55, ст. 1673.
11. Державні будівельні норми України. Склад та зміст містобудівного кадастру. ДБН Б.1.1-16:2013. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2013. – 57 с.

Соколовська О.О.

студент,

Науковий керівник: Круглов В.В.

кандидат наук з державного управління, доцент,

Харківський торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

СУТНІСТЬ ТА ПЕРЕВАГИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Сучасна та ефективна інфраструктура та послуги є необхідною умовою для успішного та стійкого економічного зростання. Тим не менш, уряди багатьох країн, як на центральному, так і місцевому рівнях, мають обмежені фінансові ресурси для задоволення своїх основних потреб в інфраструктурі.

Для того, щоб ліквідувати розрив між тими державними ресурсами, що мають у розпорядженні, та вартістю необхідної інфраструктури та послуг, а також для забезпечення того, щоб інфраструктура та послуги надавались максимально ефективно та економічно, наскільки це можливо, державні органи звертаються до публічно-приватного партнерства (ППП). Через вплив приватного капіталу та управління, PPP може полегшити бюджетне обмеження та підвищити ефективність у наданні суспільної інфраструктури та послуг.

Публічно-приватне партнерство відноситься до форм співробітництва між державними органами та приватним сектором, які спрямовані на забезпечення фінансування, будівництва, реконструкції, управління, експлуатації та/або підтримання інфраструктури та/або надання послуг. За своєю суттю, всі PPP